

Boros Imre: Köz- és nemzetgazdászok

2014 március 24. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

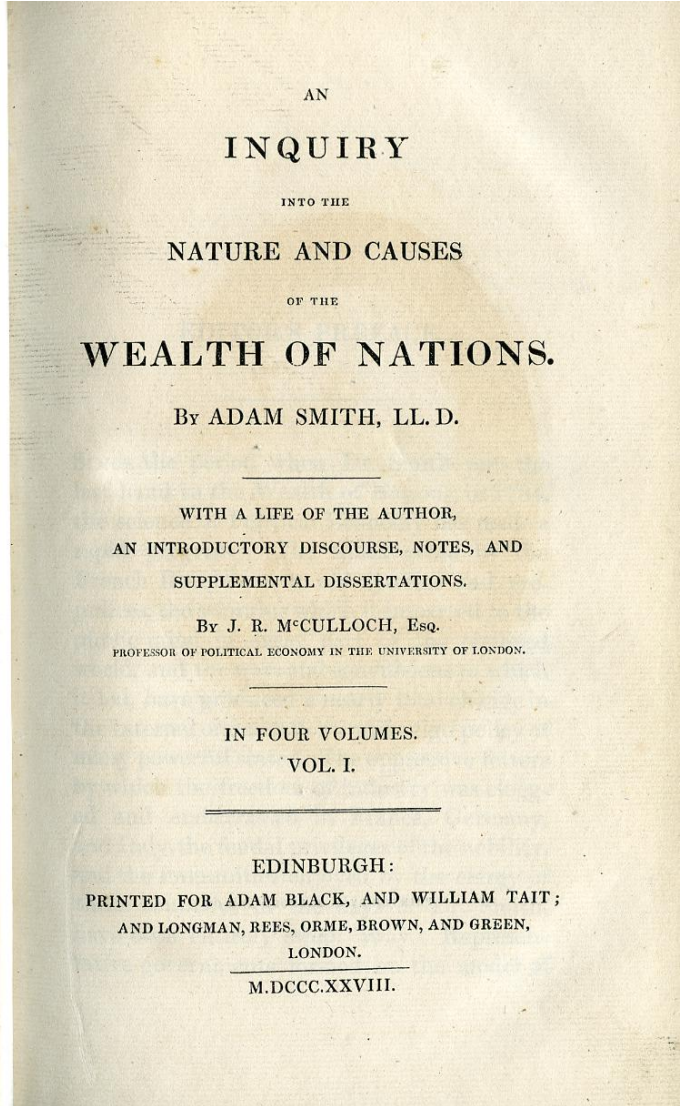
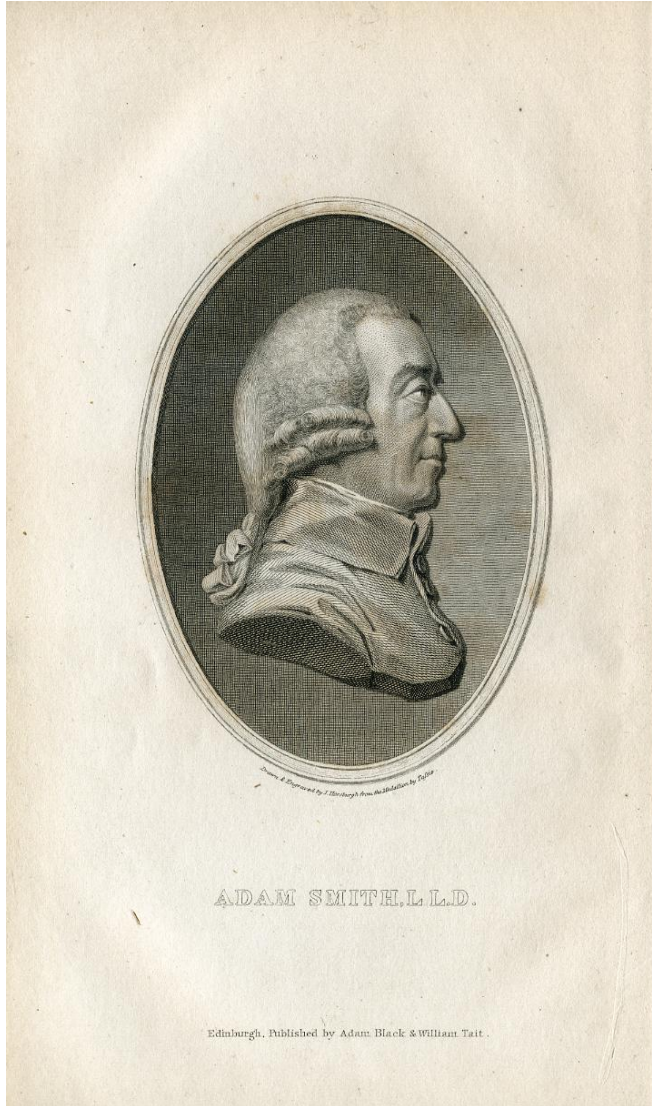
Még nincs

értékelve

Mérték

Talán a legutóbbi öt évszázadban megtett történelmi utunk a felelős azért, hogy a hazai gazdasági ügyek tudományos igényű és egyben gyakorlati értelemben is használható elemzésére szakosodott gárda szinte csak néhány évtizede jött létre.

Az elmúlt századokban ugyanis a hazai gazdaság ügyeit jórészt az államhatalomra telepedett külföldi erők igazgatták saját hasznukat szem előtt tartva. A gazdaságot szabályozó törvényeket is ennek megfelelően hozták. A német Volkswirt (magyarul nép- vagy nemzetgazdásznak fordítható) jól kifejezi ennek a hivatásnak a valós lényegét, s olyan személyt sejtet, aki a gazdaság folyó ügyeit népe, nemzete, állama érdekeinek megfelelően ítéli meg. Nemzetgazdászokra azonban nálunk az előbb említett okok miatt nem volt szükség. A nemzetgazdász ugyanis annak alapján minősíti jónak vagy rossznak a döntéseket, hogy az általa képviselt országnak (népnek) hasznot hoznak, vagy éppen kárt okoznak.

A mai neoliberális gazdasági elemzők gyakran hivatkoznak Adam Smith dolgozatára úgy, mint a piaci szabadság alapművére. Ennek ellenére még a mű címét is elfelejtik (The Wealth of Nations, azaz A nemzetek gazdagsága). Ennél is súlyosabb hiba, hogy még a mester fő tanítását is figyelmen kívül hagyják. Konkrétan azt az alapvetést, hogy a piaci szabadsághoz óhatatlanul társulnia kell a szereplők erkölcsös (nem csalárd) magatartásának.

Az ugyancsak számtalanszor hivatkozott David Ricardo pontosan bemutatta, hogy mikor kölcsönösen előnyös a nemzetközi kereskedelem, szemben a mai gyakorlattal, amikor az hovatovább nem is szolgál másra, mint egyes országok erőforrásainak leszívására, kölcsönösen előnyös üzletek helyett pedig a monopóliumok és az azoknak kiszolgáltatott piaci szereplők kapcsolatára.

Nálunk az önálló, egyetemi szintű gazdasági képzés csak 1949-ben honosodott meg, azóta pedig közigazdászokat képez. A köz, aminek érdekében azonban gazdálkodni kellene, manapság még inkább homályba vész, mint a rendszerváltás előtti években.

A rendszerváltás után az egyetemek oktatói egymás sarkát letaposva igyekeztek magyarra fordítani a nemzetközi közgazdászikonok alapmunkáit, illetve ezek valamiféle egyvelegéből hazai tananyagot formálni. Ezzel magukévá tették a globalista szemléletet, majd megpróbálták azt a növendékekbe is átültetni. A rendszerváltás előtt, ha fogyatékosan is, de legalább létezett a nemzeti vagyon fogalma. Aztán az állami vagyon magánosításába úgy ment bele az ország, hogy a vagyontárgyaknak még a leltára sem készült el, számviteli rendje és főként piaci értékekről pedig szó sem volt.

A privatizáció utáni időkben a külföldi tulajdonba került vagyont is magyarnak tekintik közgazdászaink, az ezzel létrejött termékeket pedig a magyar gazdaság produktumainak. Náluk a GDP a minden, ha az növekszik, akkor remekelünk, ha csökken, akkor meg baj van. A közgazdászt egyáltalán nem érdekli, hogy a GDP értékesítése után az abból származó jövedelem hol csapódik le, ott, ahol megtermelték, vagy a határon túl. Ezért nem érti, hogy a 2010 után csökken? és stagnáló GDP mellett miként lehetett reálbéreket, nyugdíjakat emelni úgy, hogy közben nemhogy eladósodott volna az ország, de még az adósságból is sikerült lefaragni.

A közgazdásznál az a fejlődés csúcsa, ha a hazánkban megtermelt termékek minél nagyobb hányada „realizálódik a külkereskedelem csatornáiban”. A közgazdászt hidegen hagyja az a tény, hogy a versenyképességet az olcsó hazai bérek alapozzák meg, és nem mi vagyunk ezáltal versenyképesek, hanem a hazánkban működő külföldi cégek, amelyek a nyomott bérek miatt kedvező árakkal tudnak piacra lépni. A közgazdász szinte belesápad, ha tapasztalja, hogy a pénz értéke nem romlik, hanem stabil, ha a forint erősödik és nem gyengül. Szerinte a gyenge forint jó az exportnak, és az akkor jó mindenkinek. A közgazdász szerint a hazai jegybank nem azért van, hogy a hazai gazdaság pénzigényét kedvező feltételekkel ellássa, hanem azért, hogy a külföldről bepumpált, ott olcsón felvett valutát drága hazai pénzzé konvertálja, majd azt kínálja fel a magyar államnak. Így csináljon olcsó euróból és dollárból drága forintot. Ebben a tevékenységében szerinte a jegybanknak a kormánytól és minden hazai hatalomtól teljesen függetlennek kell lennie. Függnie pedig azoktól kell, akik az olcsó pénzt a drága forint reményében a jegybankba pumpálják.

Mondani is felesleges, hogy a nemzetgazdász a felsorolt tételek ellenkezőjét vallja. Szereti számításba venni a nemzet vagyonát, a GDP-t pedig egy furcsa, érdektelen mutatónak gondolja, viszont szeretné tudni, hogy a nemzet jövedelme miként alakult a rendszerváltás óta. Ehhez azonban nincs szerencséje, mert összehasonlítás csak 1995-től van. A nemzetgazdász ujjong az exportért, de csak akkor, ha abból sok hazai jövedelem keletkezik, ezért is firtatja, hogy miként is kereskedünk a külfölddel.

A nemzetgazdász azt gondolja: a hazai jegybank azért van, hogy kedvező feltételek mellett lássa el a gazdaságot pénzzel. A nemzetgazdász nem büszke, ha a jegybank veszteséges, szemben a közgazdással, aki ujjong, amikor kimondja, hogy a jegybank nem nyereségorientált. A nemzetgazdász szerint a pénznek stabil belső és külső értékkel kell bírnia, ezért nem szereti az inflációt és a pénz leértékelését sem, szemben a közgazdással. Utóbbi szerint a termőföld egyszeri tekezőség, tehát szabad adásvétel tárgya. A nemzetgazdász nem így érez, hanem magyarnak azt a gazdaságot tekinti, aminek tulajdonosai magyar állampolgárok, vagy magyar tulajdonban lévő cégek. A közgazdásznak ez egyáltalán nem számít.

A közgazdászt képzik, továbbképzik, kinevezik professzornak, majd akadémiai tag lesz belőle, ilyesmi a nemzetgazdással nem történik. Egy ponton egyszer csak rájön, hogy a dolgoknak nagyon is más az értelmük. A közgazdászt ünnepli a média, a nemzetgazdászt pedig úgy szerepeltetik, mintha egy egzotikus fogást szolgáltatnának fel. Kissé idegenkedve. Annyit azonban szerencsére már elért a nemzetgazdász is, hogy végre el lehet róla mondani, miféle. Ez nem sok, de talán nem is kevés, még akkor sem, ha erről hivatalos diplomát nálunk még nem állítottak ki.

Boros Imre - magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lájkszámít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

[Tweet](#)

Raffay Ernő ajánlásával
Kortörténeti dokumentumgyűjtemény,
készült jelképesen **1919** sorszámozott példányban

Hangoskönyv CD melléklettel

Ajánló